

Arrest

nr. 273 946 van 13 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 23 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 maart 2022 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA en van attaché I. SMEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 maart 2014 België binnen met een paspoort en verzoekt op 22 juni 2021 om internationale bescherming. Op 23 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 februari 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Vietnamese nationaliteit te bezitten en van origine Kinh te zijn, u bent een atheïst. U werd geboren in de stad Vinh in het district Nghe An van Vietnam op (...) 1989. Daar woonde u tot 2008, toen u uw middelbare school afmaakte. Vervolgens ging u naar Hanoi om een bachelor in de informatica te halen en daarna in een computerwinkel te werken. U verbleef daar tot juni 2013.

In 2013 kreeg u een uitnodiging van een vriend van uw tante om in Hongarije te komen werken, met de belofte dat hij daar goed werk voor u zou vinden, met een hoger loon dan wat u in Vietnam kreeg. U ging op deze uitnodiging in.

U vloog met het vliegtuig via Finland naar Hongarije in juni 2013, waar u een jaar verbleef en werkte in een kruidenierswinkel tot die failliet ging en u in mei 2014 met het vliegtuig naar België kwam, waar u op 22 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U woont in België samen met uw vriendin, met wie u wilt trouwen, haar zoon uit een vorige relatie en jullie gezamenlijke zoon.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw paspoort, de geboorteakte van uw zoon, een uittreksel van de burgerlijke stand, uw voorlopige arbeidscontract, het verkoopcontract van uw appartement, de samenstelling van uw gezin en voorlopige documenten over uw huwelijk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS merkt namelijk op dat de door u aangehaalde redenen voor uw vertrek, met name dat u een belofte kreeg dat u een goede job en een goed loon zou kunnen vinden in Hongarije (CGVS p. 5-6), louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien geeft u zelfs aan dat u geen vrees hebt ten opzichte van Vietnam (CGVS p. 6).

Er dient tevens te worden vastgesteld dat er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u in Vietnam een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U geeft namelijk zelf aan geen vrees te hebben voor een terugkeer naar Vietnam (CGVS p. 6).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS over het feit dat u in België wil blijven om met uw gezin samen te leven op dat u zich daarvoor dient te wenden tot de daarvoor geijkte procedures zoals een aanvraag tot gezinshereniging, de registratie van een wettelijke samenleving of een huwelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel, dat bestaat uit drie onderdelen, is als volgt onderbouwd:

"3.2. Eerste onderdeel ;

Schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motiveringsverplichting van administratieve akten, de schending van de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna genoemd « de wet van 15 december 1980 »)

Opdat ;

3.2.1. De tegenpartij beroept zich op een eerste uniek argument volgens hetwelke de eiser geen bewijs heeft geleverd van een persoonlijke vrees tot vervolging zoals bepaald in de Conventie betreffende de vluchtelingen noch een daadwerkelijk risico op het oplopen van ernstige mishandelingen zoals omschreven in de definitie voor het bekomen van subsidiaire bescherming.

In dit opzicht werd de betwiste akte gemotiveerd als volgt : « (...) ».

Aldus :

In dit geval is het gepast erop te wijzen dat omwille van de complicaties bij het vertalen van het relaas van de eiser gedurende zijn hoorzitting, deze laatste op geen enkele wijze de draagwijdte heeft gesnapt van de vragen die hem werden gesteld door de bevoegde ambtenaar.

Toen hem effectief gevraagd werd of hij een vrees koesterde om terug te keren naar zijn land van herkomst, beperkte de eiser zich tot het aspect « een vrees jegens de autoriteiten », een vrees die hij niet daadwerkelijk koesterde ; in tegenstelling tot het feit dat hij behoort tot een etnische groep die in het algemeen vervolgd wordt, zeker als het hem om een toegang tot de arbeidsmarkt handelt.

Overigens, is dit in het bijzonder het geval in zijn situatie, juist omwille van het feit dat hij ervoor opteerde om zijn land te verlaten om in Hongarije een beter leven te vinden want hij had de belofte gekregen dat hij daar een betere arbeidsbetrekking zou vinden, met een hoger salaris dan hetgeen hij in Vietnam verkreeg.

In dit geval is het dus imperatief om vast te stellen dat de hoorzitting van de eiser zich niet heeft afgespeeld op de wijze die hem in staat zou gesteld hebben om zijn daadwerkelijke intenties voor het aanvragen van een asiel in België uiteen te zetten en dat de vragen die hem werden gesteld bij zijn persoonlijk onderhoud niet werden geformuleerd op die wijze waarop hij de complexiteit van de aangesneden kwestie zou begrepen hebben.

Uit deze flater vanwege de tegenpartij kunnen wij stellen dat deze zich had moeten houden aan het verzekeren aan de aanvrager van het asiel dat deze de kwestie van zijn lopende zaak zou gesnapt hebben en dat hij daadwerkelijk de vrees die hij koesterde jegens de redenen om zijn aanvraag om bescherming in te dienen kon uiteengezet hebben.

Daarenboven is het aangewezen eraan te herinneren dat « het een algemeen rechtsprincipe is dat de bewijslast aan de eiser toekomt. Desalniettemin komt het dikwijls voor dat een eiser niet bij machte is zijn verklaringen met documenten te bewijzen of met andere rechtsmiddelen en die gevallen waarbij de eiser de bewijzen kan leveren ter staving van al zijn verklaringen zijn eerder uitzondering dan regel. In het merendeel van de gevallen komt het voor dat een individu die op de vlucht is voor vervolging in de grootste staat van ontbering toekomt en dikwijls zelfs geen persoonlijke documenten bij zich heeft. Eveneens, alhoewel de bewijslast in principe aan de eiser toekomt is de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren een gemeenschappelijke opdracht voor zowel de eiser als de ondervrager. In bepaalde gevallen zal het zelf aan de ondervrager toekomen om alle middelen in te zetten waarover hij beschikt om

alle noodzakelijke bewijzen bijeen te garen ter ondersteuning van de aanvraag. Desalniettemin kan zelfs dit onafhankelijk onderzoek niet altijd met succes bekroond worden en er kunnen eveneens verklaringen afgelegd worden waarvoor het onmogelijk is het bewijs te leveren. In een dergelijk geval, indien het relaas van de eiser geloofwaardig lijkt, kan hij hem altijd nog het voordeel van de twijfel verlenen, tenminste indien er geen grondige redenen zijn om zich daartegen te verzetten. » (Au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés. Réédition. Genève, janvier 1992).

Overigens stipuleert de permanente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat « (...) » (CCE 30 september 2009, n° 32 237), zoals dit in dit geval is.

Het, « rechtsprincipe inzake een behoorlijk bestuur legt aan de administratieve overheid die een aanvraag behandelt onder andere de plicht op om met voorzichtigheid te handelen, rekening te houden met alle relevante elementen in de zaak en te onderzoeken hoe zij deze zaak met zorgvuldigheid en grondigheid kan aanpakken... » (C.E.E., arrest n° 26.342 van 29 april 2009) ; wat hier niet het geval is.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat, kunnen wij stellen dat er vanwege de tegenpartij sprake is van een ondoeltreffende argumentering.

Welnu, het blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie « dat elke motivering doelgericht dient te zin, in die zin dat zij zich redelijkerwijs dient te baseren op een valabele rechtsgrond bij het nemen van eender welke administratieve beslissing » (Cass., 5 februari 2000, Bull.Cass., 2000, p. 285) ; Wat in dit geval niet zo is.

3.3. Derde onderdeel

Schending van het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980 betreffende de vreemdelingen ;

Vermits « Het statuut van vluchteling toegekend wordt aan de vreemdeling die tegemoet komt aan de in het artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, met betrekking tot het statuut van vluchtelingen, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 opgelegde voorwaarden ».

Dit betreffende artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 met betrekking tot het statuut van de vluchtelingen, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna genoemd « de Conventie van Genève ») verduidelijkt dat het begrip « vluchteling » van toepassing is op eenieder « die met recht en rede de vrees koestert om vervolgd te worden omwille van zijn ras, zijn godsdienst, zijn nationaliteit, zijn lidmaatschap tot een welbepaalde sociale groep of zijn politieke overtuigingen en die zich buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en die, omwille van deze vrees, aanspraak kan maken op bescherming van dit land ».

Welnu, de permanente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat « ...de vraag om in het stadium van het onderzoek van de geschiktheid om het statuut van vluchteling toe te kennen beperkt zich tot de wetenschap of de eiser al dan niet redenen kan koesteren voor een vervolging omwille van een feit dat opgenomen is in de Conventie van Genève. Indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel een noodzakelijke stap om een antwoord te vinden op deze vraag, dan dienen wij te vermijden dat deze administratieve stap de kwestie op zich naast zich neerlegt. In het geval waar een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de eiser, dan kan het uiten van deze twijfel geen vrijstelling betekenen voor een ondervraging in fine omtrent het voorhanden zijn van een vrees om vervolgd te worden... » (CCE 30 september 2009, n° 32 237).

In dit geval herinnert de eiser ons eraan dat hij een lid is van een vervolgte minderheid en op zoek naar werk, een werk dat hij nodig heeft om te overleven. Zoniet zou hij in een staat van behoeftigheid terugvallen.

Vanzelfsprekend dienen wij rekening te houden, ongeacht de mogelijke lacunes in het relaas van de eiser bij het afleggen van zijn verklaringen en de door de tegenpartij vergaarde inlichtingen, met de huidige situatie in Vietnam.

Uit de weerleggingen van de argumenten van de weerhouden akte, blijkt dat dit element bij het nemen van deze beslissing ernstig verwaarloosd werd en dat de tegenpartij de aanvraag had moeten onderzoeken naar de grond toe van dit aspect in plaats van zich te beperken tot het onderzoeken van de geloofwaardigheid van het relaas.

Daaruit spruit voort dat het meer dan rechtsgeldig is dat hij als vluchteling zal erkend worden in toepassing van het artikel 48/3, §4, van de wet van 15/12/1980 betreffende de vreemdelingen ;

3.4. Vierde onderdeel.

Schending van het artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de vreemdelingen

Zonder terug te vallen op de hierboven opgeworpen middelen, verzoekt hij eveneens om het voordeel van de subsidiaire bescherming te verkrijgen;

Hij staat effectief dat er ernstige argumenten voorhanden zijn om te geloven dat hij, indien hij teruggestuurd wordt naar zijn land van herkomst, hij een risico zou lopen om ernstige mishandelingen op te lopen zoals bepaald in de tweede paragraaf van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 ; Hij vreest om het slachtoffer te worden van martelingen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in het geval van een terugkeer naar zijn land van oorsprong omwille van het inleiden van zijn asielaanvraag.

Hij kan evenmin, gelet op de risico verbonden aan zijn vrees voor vervolging omwille van de hierboven opgegeven gebeurtenissen, staat maken op eender welke bescherming dan ook vanwege de overheid van zijn land van herkomst ;

Uit hetgeen hieraan voorafgaat spruit voort dat de beslissing van het CGVS herzien dient te worden en dat bijgevolg hem een subsidiaire bescherming dient toegekend te worden in de zin van het hierboven vermelde artikel 48/4,"

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende kennelijk ongegrond is omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek, met name dat hij een belofte kreeg dat hij een goede job en een goed loon zou kunnen vinden in Hongarije, louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève en (ii) hij zelf aangeeft geen vrees te hebben voor een terugkeer naar Vietnam.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De adjunct-commissaris heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit wat hierboven, onder punt 2.3.2., werd uiteengezet, is reeds gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het voeren van een algemeen betoog over de bewijslast in asielzaken, het poneren van een actuele vrees voor vervolging en van een risico om ernstige mishandelingen op te lopen en het stellen dat rekening moet worden gehouden met de huidige situatie in Vietnam, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker er in het eerste middelonderdeel op wijst dat hij omwille van de complicaties bij het vertalen van zijn relaas gedurende zijn hoorzitting op geen enkele wijze de draagwijdte heeft gesnapt van de vragen die hem werden gesteld door de bevoegde ambtenaar en dat hij zich daardoor beperkt heeft tot het aspect “*een vrees jegens de autoriteiten*”, terwijl hij geen dergelijke vrees had, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) na voorlezing ervan in het Vietnamees aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst). Ook bij aanvang van het gehoor op het CGVS heeft verzoeker geen enkele opmerking gemaakt van eventuele tolken- of taalproblemen bij de DVZ en heeft hij tevens duidelijk verklaard de tolk aanwezig op het gehoor bij het CGVS goed te begrijpen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Ook aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker alle vragen en de tolk goed begrepen te hebben (*ibid.*, p. 6-7), wat ook blijkt uit de antwoorden die hij gaf op de hem gestelde vragen. Dat verzoeker zich zou hebben beperkt tot het aspect “*een vrees jegens de autoriteiten*” kan niet overtuigen nu hem door de *protection officer* van het CGVS zeer algemeen gevraagd werd van het begin tot het einde uit te leggen waarom hij besliste Vietnam te verlaten en hij daarop begon over zijn studies aan de universiteit van Hanoi en de uitnodiging van zijn tante om naar Hongarije te gaan om goed werk te vinden aan een hoger loon (*ibid.*, p. 5-6). Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom hij Vietnam had verlaten, antwoordde verzoeker ontkennend (*ibid.*, p. 6). Verzoeker maakt dan ook allerminst aannemelijk dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS omwille van tolkenproblemen de draagwijdte van de hem gestelde vragen niet begrepen had.

Waar verzoeker in het eerste middelonderdeel aanvoert dat hij “*behoort tot een etnische groep die in het algemeen vervolgd wordt, zeker als het hem om een toegang tot de arbeidsmarkt handelt*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in zijn verklaring op het CGVS dat hij in Vietnam een

normale burger is (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) en in zijn verklaring bij de DVZ dat hij in Vietnam een stabiel werk en een voldoende inkomen had om zijn leven te kunnen onderhouden (adm. doss., stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst, vraag nr. 3.5). Dat hij zijn land had verlaten met de belofte dat hij in Hongarije een hoger salaris zou krijgen dan wat hij in Vietnam kreeg, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het tweede middelonderdeel tracht voor te houden dat hij in Vietnam *"in een staat van behoefte (zou) terugvallen"*.

Waar verzoeker in het derde middelonderdeel nog betoogt dat hij *"vreest om het slachtoffer te worden van martelingen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in het geval van een terugkeer naar zijn land van oorsprong omwille van het inleiden van zijn asielaanvraag"*, beperkt hij zich wederom tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Waar verzoeker ten slotte in zijn derde middelonderdeel nog laat gelden dat hij geen *"staat (kan) maken op eender welke bescherming dan ook vanwege de overheid van zijn land van herkomst"*, wijst de Raad er op dat vermits de door hem aangehaalde redenen voor zijn vertrek niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, hij in de loop van de administratieve procedure zelf aangaf geen vrees te hebben voor een terugkeer naar Vietnam en hij thans in zijn verzoekschrift niet aantoonde voor vervolging of ernstige schade te hoeven vrezen omdat hij lid zou zijn van een etnische minderheid, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan worden herhaald dat hij zelf aangaf geen vrees te hebben voor een terugkeer naar Vietnam en hij thans in zijn verzoekschrift niet aantoonde voor vervolging of ernstige schade te hoeven vrezen omdat hij lid zou zijn van een etnische minderheid of omdat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Vietnam zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN